

Uzasadnienie uchwały Komisji Habilitacyjnej powołanej w dniu 6 V 2019 przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Konrada Celińskiego

Komisja Habilitacyjna zapoznała się z dokumentacją dostarczoną przez dr. K. Celińskiego w postaci elektronicznej. Zestaw dokumentów zapisanych na płycie obejmował:

- wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk biologicznych w dyscyplinie biologia
- autoreferat
- wykaz opublikowanych prac naukowych oraz informację o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki
- oświadczenia współautorów prac
- pliki sześciu prac stanowiących osiągnięcie naukowe

Komisja zapoznała się również z pisemnymi opiniami przedłożonymi przez Recenzentów: prof. dr. hab. Jarosława Burczyka, prof. dr. hab. Jacka Oleksyna i dr hab. Marlenę Lembicz. Na podstawie powyższych materiałów Komisja dokonała oceny osiągnięcia naukowego, pozostałego dorobku naukowego oraz osiągnięć z zakresu dydaktyki, działalności organizatorskiej i popularyzatorskiej składających się na sylwetkę naukową Habilitanta.

1. Biografia naukowa Habilitanta

Pan dr inż. Konrad Celiński jest absolwentem dwóch uczelni: Wydziału Biologii Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, gdzie w Zakładzie Genetyki pod opieką prof. dr hab. Wiesława Prus-Głowackiego wykonał pracę magisterską nt. „Analiza hybrydyzacji między *Pinus uliginosa* i *Pinus sylvestris* z rezerwatu „Torfowisko pod Węglińcem” z zastosowaniem specyficznych gatunkowo markerów cpDNA” oraz Wydziału Ogrodniczego Akademii Rolniczej im. Augusta Cieszkowskiego w Poznaniu, gdzie za opracowanie nt. „Wpływ stosowania regulatorów wzrostu i owocowania w sadzie wiśniowym”, wykonane w Katedrze Sadownictwa pod kierunkiem prof. dr. hab. Eugeniusza Pacholaka uzyskał tytuł mgr. inż. ogrodnictwa.

W r. 2008 na podstawie rozprawy doktorskiej wykonanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Wiesława Prus-Głowackiego w Zakładzie Genetyki UAM, zatytułowanej „Struktura genetyczna populacji *Pinus mugo* ze zróżnicowanych siedlisk w Tatrach badana markerami molekularnymi” habilitant uzyskał tytuł doktora nauk biologicznych w zakresie biologii - genetyki. Od tego czasu jest on zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Genetyki UAM w Poznaniu.

Analiza bibliometryczna wykazuje, że Habilitant jest autorem lub współautorem siedemnastu prac naukowych znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (w tym szesnastu prac ogłoszonych po uzyskaniu doktoratu), dla których łączna liczba cytowań w dniu wszczęcia przewodu wynosiła 83. Ponadto dorobek Habilitanta obejmuje 6 pozycji nieznajdujących się w bazie JCR – artykułów, rozdziałów w monografiach i podręcznikach, z których 4 powstały po doktoracie, a także 42 doniesienia

konferencyjne. Jest on również autorem 19 recenzji wydawniczych wykonanych dla dziesięciu czasopism o zasięgu międzynarodowym. Indeks Hirscha Habilitanta wynosił 6 (7 w dniu podejmowania uchwały).

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Na osiągnięcie naukowe wskazane przez Habilitanta składa się sześć oryginalnych artykułów opublikowanych w czasopismach z bazy JCR, opatrzonych wspólnym tytułem „Charakterystyka genetyczna i chemotaksonomiczna wybranych taksonów z kompleksu *Pinus mugo* – implikacje dla systematyki i ochrony”, w których p. dr. K. Celiński jest pierwszym, i – jak wynika z oświadczeń współautorów – głównym autorem. Wszystkie prace są efektem grantu badawczego finansowanego przez MNiSW, którego kierownikiem był Habilitant. Recenzenci Komisji zgodzili się, że przedstawione prace są spójne tematycznie, zgodnie z wymogiem ustawowym. Dwaj recenzenci (prof. Burczyk i prof. Oleksyn) jak i inni członkowie Komisji (prof. Sawicki i prof. Węgrzyn) zwrócili jednak uwagę na stosunkowo niską pozycję czasopism, w których opublikowano omawiane prace (w większości czwarty kwartył), co wg prof. Oleksyna można tłumaczyć faktem, że prace poświęcone szczegółowym problemom taksonomicznym rzadko trafiają na łamy czasopism o najwyższych współczynnikach oddziaływania.

Recenzenci zgodnie uznali problematykę badań za interesującą i ważną. Jest ona jednocześnie trudna ze względu m. in. na powszechnie występującą w kompleksie *P. mugo* hybrydyzację i brak łatwo rozróżnialnych, specyficznych gatunkowo cech (prof. J. Oleksyn). Kompleks ten cechuje „mętnik taksonomiczny” (prof. Oleksyn), stanowiący „wyzwanie, któremu nikt jeszcze nie sprostał” (prof. J. Burczyk). Recenzenci zgodzili się tu ze stanowiskiem Habilitanta, że uporządkowanie systematyki kompleksu *P. mugo* miałoby znaczenie nie tylko dla poznania ewolucji tego kompleksu, ale byłoby też pomocne w ochronie szczególnie rzadkich taksonów. Prof. Sawicki uznał ponadto kompleks *P. mugo* za „piękny poligon do różnorodnych badań” także z zakresu ekologii i fizjologii.

Opinie członków Komisji na temat jakości naukowej przedstawionych prac były zróżnicowane. Komisja dostrzegła fakt, że większość zaprezentowanych wyników miała charakter negatywny, w związku z czym z jednej strony podniesiono zarzut, że osiągnięcie nie stanowi rozwiązania problemu naukowego a jedynie prezentuje wstępny etap badań (prof. Burczyk) lub pokazuje że problem pozostaje nierozwiązany (prof. Węgrzyn). Z drugiej strony stwierdzono przydatność takich wyników dla przyszłych badaczy tematu, zwłaszcza że problemy taksonomii kompleksu *P. mugo* należą do trudnych a dotychczas stosowane narzędzia nie dają satysfakcjonujących rozwiązań (dr hab. Kasprowicz, dr hab. Lembicz, prof. Oleksyn, dr hab. Wyka). Dobrze rokują metody chemotaksonomiczne, kariologiczne i sekwencjonowanie genomu chloroplastowego, choć sam Habilitant wskazuje na potrzebę dalszych badań. Według prof. Sawickiego Habilitant nie wykazał się umiejętnością prowadzenia dyskusji naukowej, a prof. Burczyk zwrócił uwagę na generalne unikanie formułowania problemu badawczego, brak właściwej dyskusji w 4 z 6 przedstawionych prac, nieadekwatne streszczenie w pracy nr 2 oraz brak analiz statystycznych w pracy nr 4.

Główny wkład w rozwiązanie problemów taksonomii kompleksu *P. mugo* wskazany przez Habilitanta polega na:

- opracowaniu profili związków lotnych wybranych gatunków kompleksu *P. mugo*, oraz wskazaniu możliwości wykorzystania niektórych z tych związków do celów chemotaksonomicznych
- wykazaniu nieprzydatności sekwencji barkodowych do identyfikacji gatunków kompleksu *P. mugo*
- poznaniu sekwencji genomu chloroplastowego *P. uliginosa*
- wykryciu zróżnicowania kariologicznego między *P. mugo* i *P. sylvestris* oraz między *P. uliginosa* i *P. × rhaetica*

Uznanie dwojga recenzentów (dr hab. Lembicz i prof. Oleksyna) oraz dr hab. Kasprowicza i prof. Sawickiego wzbudziło pionierskie zastosowanie sekwencji barkodowych chloroplastowego DNA do identyfikacji taksonów *P. mugo*, mimo że wynik tej próby okazał się negatywny. W opinii prof. Burczyka, wynik ten jakkolwiek potencjalnie ważny, nie poszerzył jednak wiedzy z zakresu systematyki badanego kompleksu. Szczegółowo odnosząc się do innych elementów ww. osiągnięcia, członkowie Komisji wskazywali na takie mankamenty, jak: małe liczebności badanych osobników i brak rygoru przy poborze prób do badań chemotaksonomicznych (prof. Burczyk i prof. Sawicki) oraz niezadeklarowaną liczebność osobników użytych w badaniach kariologicznych (prof. Burczyk). Wg ostatniego Recenzenta, w pracach oraz w Autoreferacie niedostatecznie zaprezentowano aktualny stan wiedzy na temat relacji taksonomicznych w badanym kompleksie.

Rozbieżnie ocenili Recenzenci także kolejny element osiągnięcia, który stanowiło wykazanie zróżnicowania genetycznego na poziomie markerów ISSR w obrębie populacji oraz między populacjami *P. mugo* z polskiej części Tatr. W opinii dr hab. M. Lembicz wykrycie nieznanego wcześniej stopnia zróżnicowania międzypopulacyjnego udowadnia względność wyników uzyskanych przy pomocy innych rodzajów markerów, choć w badaniach takich należałoby wziąć pod uwagę klonalną naturę gatunku. Prof. Oleksyn zwrócił z kolei uwagę na wykazanie przez dr. Celińskiego potencjalnej roli czynników geograficznych w powstaniu struktury genetycznej populacji. Z drugiej strony, wg prof. Sawickiego, zastosowana metoda wykorzystująca niespecyficzne markery jest typowa dla lat 90-tych a prof. Burczyk podał w wątpliwość prawidłowość porównań między wynikami osiągniętymi przy pomocy różnych typów markerów, zwłaszcza że charakter mutacji w zastosowanych markerach ISSR jest trudny do określenia. Wskazał też na niewielki obszar objęty badaniami i małą liczbę przebadanych stanowisk, co utrudnia wyciąganie szerszych wniosków.

Za godny docenienia aspekt osiągnięcia naukowego dr. Celińskiego dwoje recenzentów (prof. J. Oleksyn i dr hab. M. Lembicz) oraz członek Komisji dr hab. Kasprowicz uznali zastosowanie różnorodnych technik, w tym najnowszych, którymi Habilitant posługuje się biegle, a które pozwoliły na odkrycie szeregu nieznanych wcześniej faktów, mających znaczenie dla zrozumienia ewolucji w kompleksie *P. mugo*. W opinii dr hab. Lembicz prace te są kontynuacją wcześniejszych badań zespołu, prowadzoną jednak nowoczesnymi metodami, a podejście Habilitanta odzwierciedla tendencję do badania relacji między gatunkami jako testowania hipotez badawczych. Podjęcie pracy nad tak trudnym obiektem obarczone było naturalnie ryzykiem porażki, toteż nie dziwi uzyskanie wyników częściowo negatywnych.

W zgodnej ocenie Komisji przedstawione osiągnięcie naukowe jest spójnym tematycznie cyklem publikacji naukowych. Jednocześnie oceny członków Komisji w kwestii, czy osiągnięcie habilitacyjne dr. Celińskiego stanowi znaczny wkład w rozwój biologii są podzielone. Dr hab. M. Lembicz uważa, że pan

dr Celiński „*jest samodzielnym i dojrzałym taksonomem*” a jego osiągnięcie jest wystarczające do ubiegania się o stopień dr. habilitowanego, zaś prof. Oleksyn stwierdza, że stanowi ono znaczny wkład w rozwój dyscypliny, zgodny z wymogami Ustawy. Dr hab. Wyka i dr hab. Kasprowicz uznali wyniki przedstawione w osiągnięciu za wartościowe i przydatne, doceniając fakt, że habilitant podjął ryzyko badań nad trudnym zagadnieniem. Natomiast zdaniem prof. Burczyka, osiągnięcie to „*nie może być uznane jako znaczny wkład Habilitanta w rozwój biologii jako dyscypliny naukowej i nie spełnia wymogu art. 16 ust. 1 ustawy z dn. 14 III 2003 o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.)*”. Podobnie negatywne opinie wyrazili prof. Sawicki i prof. Węgrzyn.

3. Ocena pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych i istotnej aktywności naukowej

Dr inż. Konrad Celiński jest specjalistą w zakresie taksonomii roślin. Zgodnie z Autoreferatem, jego badania ogniskują się na trzech obszarach problemowych:

1. Opracowaniu różnych typów markerów molekularnych przydatnych do identyfikacji taksonów, charakterystyki zróżnicowania genetycznego, analizy procesów hybrydyzacji i introgresji oraz na samej analizie wewnątrzgatunkowej struktury genetycznej. Przykładami osiągnięć z tego zakresu są: analiza wzorów izoenzymatycznych w rodzaju *Callitriche*, identyfikacja polimorfizmu cpDNA w rejonie *trnV-rbcL* u sosny zwyczajnej i kosodrzewiny, charakterystyka zasobów genowych limby, zastosowanie markerów ISSR do oceny zróżnicowania genetycznego gatunków iglastych, charakterystyka zróżnicowania genetycznego kosodrzewiny w oparciu o łączną analizę markerów ISSR i SSR, charakterystyka zróżnicowania genetycznego kosodrzewiny pod kątem jej ochrony, poszukiwanie swoistego gatunkowo markera SCAR u sosny błotnej, scharakteryzowanie markerów mikrosatelitarnych jądrowego DNA u kosodrzewiny.
2. Analizie struktury genetycznej samoodnawiających się populacji sosny zwyczajnej i świerka pospolitego w Puszczy Białowieskiej dokonywanej przy użyciu markerów o różnych sposobach dziedziczenia i dla różnych klas wieku drzew.
3. Badaniu biologicznych odpowiedzi sosny zwyczajnej i sosny czarnej na zanieczyszczenia przemysłowe rozpatrywanych na poziomach: biometrycznym (m.in. asymetria fluktuacyjna), chemicznym i markerów molekularnych w populacji (polimorfizm jądrowych markerów SSR).

Dr. Celiński podjął też ostatnio współpracę z zespołami badającymi takie zagadnienia jak wpływ alkaloidów na modelowy gatunek *Drosophila melanogaster* czy filogeneza Asparagaceae, choć wyniki tych badań były dotychczas prezentowane jedynie w postaci doniesień konferencyjnych.

Badania dotyczące powyższych zagadnień zaowocowały 11 artykułami opublikowanymi w czasopismach z bazy JCR i sześcioma w czasopismach spoza bazy lub w monografiach (z czego odpowiednio 10 pozycji i 4 pozycje zostały opublikowane po uzyskaniu przez Habilitanta doktoratu). Czasopisma, w których ukazywały się ww. prace należą z reguły do 3-go i 4-go, a trzy z nich do 2-go kwartyła a ich IF wynosił od 0,278 do 2,741 (średnio 1,13). Wartości te można określić jako „*niskie*” (prof. J. Burczyk) lub „*skromne*” (prof. J. Oleksyn), choć docenić należy fakt, że większość prac trafiła do czasopism indeksowanych. Ponadto w ocenie prof. Oleksyna prace dotyczące zmienności genetycznej sosen i świerków w Puszczy Białowieskiej zostały opublikowane „*zdecydowanie poniżej ich potencjału*”. Oceniając z kolei wskaźniki cytowalności prac dr. Celińskiego (89 cytowań, w tym 71 bez autocytoowań),

prof. Burczyk uznał, że „nawet uwzględniając wąski obszar zainteresowań naukowych Kandydata, należy traktować je jako stosunkowo niskie”. Sytuacje te częściowo tłumaczy „lokalny charakter podejmowanych zagadnień, zwłaszcza tych o charakterze konserwatorskim”, jednak „strategia publikacyjna zespołu, w którym pracuje dr. Celiński jest z pewnością zbyt mało ambitna” (prof. Oleksyn). W opinii prof. Oleksyna, dr. Celiński „wniósł ferment” do swego zespołu, wprowadzając nowoczesne analizy DNA.

Większość omawianych prac stanowiły pozycje wieloautorskie a deklarowany udział Habilitanta w ich powstaniu wahał się od 5% do 55% przy średniej 15,45% w przypadku prac z bazy JCR i od 10% do 100% w pozostałych publikacjach. Trudno o jednoznaczną ocenę wkładu Habilitanta, jednak z jego deklaracji wynika, że wkład ten polegał na „wykonywaniu części analiz laboratoryjnych i statystycznych, a więc obejmował kluczowe elementy badań” (prof. Oleksyn). W ośmiu pracach dr Celiński brał także udział w opracowaniu koncepcji badań lub pisaniu manuskryptu a w czterech jest pierwszym lub jedynym autorem.

Oceniając tę część dorobku publikacyjnego dr. Celińskiego, prof. M. Lembicz wskazała na istotne zwiększenie sumarycznego IF po doktoracie a prof. J. Oleksyn i dr hab. Wyka dostrzegli aktywność badawczą, przejawiająca się stosowaniem analiz markerów genetycznych do różnorodnych zagadnień taksonomiczno-ewolucyjnych i ochroniarskich. Prof. J. Burczyk określił natomiast aktywność naukową Habilitanta jako „umiarkowaną”. Prof. Sawicki dostrzegł również brak postępu w randze czasopism, w których publikowane były kolejne prace habilitanta w ciągu 15 lat kariery naukowej, zaś prof. Węgrzyna zaniepokoiło częste publikowanie artykułów w czasopismach o profilu niezgodnym z tematyką pracy, które nie wskazuje na dojrzałość naukową Kandydata. Komisja odnotowuje fakt, że znaczący dorobek Habilitanta powstał w ciągu 5 lat i w tych latach zwiększyła się też liczba cytowań (2013-2017). Wg dr hab. Kasprowicza taki wzrost aktywności może zwiększyć rozpoznawalność dr. Celińskiego i zaowocować większym zaufaniem do jego wyników wśród specjalistów.

Aktywność konferencyjna dr. Celińskiego, choć pod względem liczby doniesień (10 referatów i 33 postery) typowa dla tego etapu kariery naukowej, nie obejmuje jednak referatów, które byłyby wygłoszone za granicą. Niemniej, dr Celiński był pierwszym (w dwóch przypadkach jedynym) autorem wszystkich prezentowanych referatów.

Uznanie Komisji zyskała umiejętność Kandydata opracowywania projektów badawczych, pozyskiwania środków finansowych na prowadzenia badań naukowych oraz kierowania zespołami badawczymi. Po uzyskaniu doktoratu dr inż. Konrad Celiński kierował jednym projektem badawczym i uczestniczył w pięciu projektach w charakterze wykonawcy. Szczególnie godna odnotowania jest jego obecna funkcja opiekuna Diamentowego Grantu. Jest on też członkiem konsorcjum badawczego Dendrogen.

Zdaniem części członków Komisji, kompetencje badawcze i umiejętność pracy zespołowej dr. Celińskiego są dobrze postrzegane przez innych specjalistów, o czym świadczy posiadanie dość licznego grona współpracowników z wielu instytucji oraz dwukrotne powierzenie mu wykonania ekspertyz na rzecz Parku Narodowego Gór Stołowych. Jednak w opinii prof. Burczyka, niepokojący i źle rokujący na przyszłość jest niedobór prac realizowanych poza własnym Zakładem.

Mimo rozbieżności między poszczególnymi członkami Komisji w ocenie efektywności publikacyjnej i konferencyjnej Habilitanta, łączna ocena wielkości i jakości jego dorobku naukowego jest pozytywna, szczególnie w świetle aktywności z ostatnich lat.

4. Ocena dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej

Pan dr Celiński od początku swej działalności zawodowej związany jest z Zakładem Genetyki UAM w Poznaniu. Jako nauczyciel akademicki, dr Celiński prowadził zajęcia dydaktyczne z ok. dwudziestu przedmiotów, w tym ćwiczenia laboratoryjne, konwersatoria i wykłady monograficzne, na różnych poziomach studiów - od licencjackich po doktoranckie. Na uznanie zasługuje zwłaszcza prowadzenie zajęć w języku angielskim dla studentów obcokrajowców. Pełnił też rolę koordynatora przedmiotów i opracowywał pomoce dydaktyczne, w tym skrypt do ćwiczeń. Ponadto na dorobek dydaktyczny Habilitanta składa się wypromowanie pięciorga licencjuszy i czworga magistrów, opieka nad praktykantami i studentami z programu Erasmus oraz pełnienie funkcji promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim. Jego pozycję nauczyciela akademickiego wzmacnia odbycie kursów szkoleniowych z zakresu metod dydaktycznych, komunikacji naukowej, i analiz genetycznych i filogenetycznych.

Dorobek popularyzatorski habilitanta jest szeroki i obejmuje wielokrotny udział w cyklicznych imprezach przeznaczonych dla młodzieży i dorosłych, organizowanych na Wydziale Biologii UAM, takich jak Drzwi Otwarte, Festiwal Nauki i Sztuki, Noc Biologów, Fascynujący Świat Roślin i Dni Akademickie. Jego ważnym elementem są też wykłady w szkołach wygłaszane m.in., w ramach programu „*Newton też był uczniem*”, wykłady dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku i wykład dla członków Polskiego Towarzystwa Botanicznego. Ten aspekt działalności habilitanta zyskał wysoką ocenę Komisji.

Współpraca międzynarodowa dr. Celińskiego obejmuje dwa staże (3- i 1- miesięczny) oraz 5-cio dniowy pobyt szkoleniowy w Uniwersytecie Konstantyna Filozofa w Nitrze, z których pierwszy przyniósł dwie publikacje w lokalnym naukowym czasopiśmie słowackim, drugi zaś dotyczył rozwoju kompetencji dydaktycznych. Wg prof. Węgrzyna współpraca ta wygląda „*slabo*”, zdaniem prof. Sawickiego „*nie wygląda zbyt różowo*” a w ocenie prof. Burczyka „*jest zaznaczona skromnie a w zasadzie jej brak*” a taki stan rzeczy „*złe wróży dla przyszłego rozwoju naukowego kandydata*”, zaś staż w Słowacji miał niewielki wpływ na rozwój naukowy Kandydata. Wśród współautorów publikacji są jednak partnerzy zagraniczni z uniwersytetów w Nitrze, Ostrawie i Turku.

Wspomnieć należy o dwukrotnym przyznaniu dr. Celińskiemu nagród Rektora UAM za osiągnięcia w pracy naukowej (2006) i dydaktycznej (2018) oraz o jego aktywnym udziale w życiu Wydziału Biologii: członkostwie w Radzie Instytutu i Wydziału, Komisji Wyborczej i Kolegium Elektorów.

Mimo krytycznej oceny współpracy międzynarodowej, członkowie Komisji uznali, że z uwagi na szeroki i bogaty dorobek dydaktyczny i popularyzatorski ten aspekt działalności dr. inż. K. Celińskiego odpowiada ustawowym wymaganiom stawianym kandydatom do stopnia doktora habilitowanego nauk biologicznych.

5. Wniosek końcowy

Dwoje recenzentów kończy swoje opinie pozytywną oceną wniosku dr. Konrada Celińskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk biologicznych w dyscyplinie biologia. Prof. J. Oleksyn wyraża przekonanie że „*mimo pewnych uwag krytycznych, dr inż. Konrad Celiński wniósł istotny wkład do nauki w zakresie biologii, ekologii i ochrony środowiska przyrodniczego a jego aktywność akademicka jest na odpowiednim poziomie*” a dr hab. M. Lembicz stwierdza, że przedstawione jej do oceny „*osiągnięcie naukowe oraz pozostała aktywność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna dr. inż. Konrada Celińskiego spełniają wymogi stawiane w ustawie (...) a także w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa wyższego*”. Z kolei prof. J. Burczyk stwierdza: „*Szczególnie wysoko oceniam dorobek dydaktyczny i organizacyjny dr. inż. Konrada Celińskiego. Nie bez pewnych uwag, ale pozytywnie oceniam również ogólny dorobek naukowy Habilitanta, który świadczy o jego istotnej aktywności naukowej, szczególnie w*

latach 2013-2017. Natomiast osiągnięcie naukowe wskazane przez kandydata w postaci cyklu sześciu publikacji, w mojej opinii, nie może być uznane jako znaczny wkład Habilitanta w rozwój biologii jako dyscypliny naukowej”.

Zapoznawszy się z opiniami Recenzentów, Komisja w głosowaniu stwierdza, że łączny dorobek naukowy, dydaktyczny i popularyzatorski dr. inż. Konrada Celińskiego spełnia kryteria określone w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 Nr 65 poz. 595, t. uj. Dz. U. z 2017, poz. 1789). Stwierdzając powyższe, Komisja w głosowaniu (4 głosy ZA, 3 głosy PRZECIW, 0 głosów wstrzymujących się) pozytywnie opiniuje wniosek dr inż. Konrada Celińskiego o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne i z tą rekomendacją przedkłada go Dziekanowi Wydziału Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Grzegorz Węgrzyn

Sekretarz Komisji

dr hab. Tomasz Wyka